

Hidden Truth

(Rivals, boek 2)

N. D. Frost

Hidden Truth

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2024 Dutch Venture Publishing

Auteur: N. D. Frost

Omslagontwerp: Jen Minkman

Tekstredactie: Cathinca van Sprundel en Natascha van Limpt

Eerste uitgave februari 2024

NUR 343/332

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Lijst van personages

Zwarte Dahlia MC

JACINTO – PRESIDENT

ANT – VICEPRESIDENT

LUCILLE – SERGEANT AT ARMS

MARTINEZ – VOLWAARDIG (OUDSTE) LID

GEORGE – VOLWAARDIG LID

IMIX – VOLWAARDIG LID, ZOON VAN PRESIDENT

RAINE – VOLWAARDIG LID

PHANTOM – PROSPECT, HACKER

Nachtwolven MC

ACE – PRESIDENT

RHYS – VICEPRESIDENT

TEXX – SERGEANT AT ARMS

N. D. FROST

HAMMER – VOLWAARDIG LID

THADDEUS – VOLWAARDIG LID

BOBBY – VOLWAARDIG (OUDSTE) LID

ZANE – VOLWAARDIG LID

PHOENIX – VOLWAARDIG LID, HACKER

TJ – PROSPECT

Hoofdstuk 1

Hoewel het al bijna middernacht was, belde Raine toch aan. Hij had Phoenix al meer dan een week niet gezien. Iedere keer als ze wat afspraken, had een van de clubs hen nodig. Er was iets op komst; zelfs de lucht leek elektrisch geladen. Al zijn broeders stonden op scherp, het was alsof ze allemaal voelden dat iemand hen in de gaten hield zonder dat ze dat hard konden maken. Het vrat aan hem.

Hij had gevraagd of Sammy vannacht bij Sasha wilde blijven. Ze was de enige die hij over zijn relatie met Phoenix had verteld. Met grote ogen had ze hem aangestaard, daarna was ze toch heel blij voor hem geweest.

De deur zwaaide open.

Raine grijnsde toen hij Phoenix' overrompelde gezicht zag. Hij had zijn vriend niet ingelicht, had het leuker gevonden om hem te verrassen. Hij stapte naar binnen, schopte met zijn hak de deur dicht en duwde zijn vriend ruw tegen de muur aan. Het was alsof hij geen seconde langer zonder Phoenix' lippen kon. Hij kustte hem gretig en liet zich meteen door zijn opwinding meeslepen.

Zijn handen gleden onder Phoenix' shirt terwijl zijn lippen de huid van zijn nek aanvielen. De man snakke naar adem toen Raines handen zijn warme lijf verkenden. Door de dunne trainingsbroek van de ander

heen voelde hij welk effect zijn aanrakingen hadden, waardoor bij hem hetzelfde gebeurde.

‘Ik kon niet meer zonder je,’ mompelde Raine in zijn oor.

Plotseling duwde Phoenix hem van zich af. Raine struikelde naar achteren en keek hem verward aan. Even ving hij een glimp op van Phoenix’ grijns, daarna greep de man hem bij de kraag van zijn kutte en zette hem met zijn lichaam klem tegen de tegenoverliggende muur. De zoen die daarop volgde was heftig en heet. Zijn hele lijf leek te branden en hij kreunde in Phoenix’ mond.

‘Je bent zo lekker,’ zei Raine hees. ‘Zo fucking heet.’

Hij hield van deze kant van Phoenix, die zelfverzekerd en dominant was. Zijn verlegen kant vond hij ook leuk en maakte hem week vanbinnen, maar het was vooral de mix die ervoor zorgde dat hij 24/7 aan de man dacht.

Phoenix trok met zijn tanden aan Raines onderlip. ‘Helaas voor jou heb ik inmiddels al twee dames uitgenodigd.’

‘De mannen waren op?’ plaagde hij.

Phoenix grinnikte, een geluid dat zijn hart liet fladderen. ‘Ik wilde je niet jaloers maken.’

Raines handen gleden om Phoenix’ achterwerk en hij duwde de man dichter tegen zich aan. Zijn ogen zochten die van zijn vriend. ‘Meer dan zoenen durf je daar niet mee te doen, dus dat valt wel mee.’ Hij grijnsde tevreden toen Phoenix’ wangen een blos kregen.

Dat weerhield hem er echter niet van om met zijn hand naar Raines kruis te glijden en hem daar beet te pakken. ‘Mij maak je niet wijs dat je vorige week klaarkwam door mijn gezoen.’

‘Mijn eigen fantasie was de schuldige.’

‘Over de handjob die ik je gaf?’

Door zijn broek heen kneedde Phoenix hem. Raine wilde niets liever dan die vervloekte broek uittrekken, maar dat deed hij niet. Niet hier in de gang. In plaats daarvan hief hij zijn hand en streefde de zijkant van Phoenix' gezicht.

'Ik heb je gemist,' zei hij eerlijk.

De blik in Phoenix' ogen veranderde. Hij hield van de kwetsbaarheid erin, de manier waarop hij zich helemaal kon blootgeven door slechts één blik. Zijn hand verliet Raines erectie en rustte op zijn heup. De kus die volgde was zacht en liefdevol en Raine sloot zijn ogen. Door een plots verlangen naar een innige omhelzing, trok hij zijn vriend in een stevige knuffel.

Nog steeds was hij verbluft door de gevoelens die Phoenix bij hem losmaakte. Bij zijn ex-vriendinnen had hij nooit zoiets ervaren. Zo'n gevoel van... compleet zijn wanneer hij de man eindelijk weer vasthield. De angst dat hij hem misschien ooit zou kwijtraken, was verlamrend.

Een lange tijd hielden ze elkaar vast. Toen Raine zich weer terugtrok, keek Phoenix hem onderzoekend aan. 'Zware dag gehad?'

Hij slaakte een zucht. 'Dat kun je wel zeggen.'

Soms vond hij het vervelend dat hij niet kon vertellen wat hem bezighield. Dat er geruchten waren dat iemand de plek waar de club haar drugs opsloeg had ontdekt, dat ze alles hadden moeten verkassen en hadden moeten uitzoeken of er inderdaad een dreiging was, zonder resultaat. Maar het was makkelijker om helemaal geen details te geven.

Phoenix liet zijn hand in die van Raine glijden en nam hem mee naar de woonkamer en daarna naar de keuken. Skye keek op van de bank, een boek op haar schoot, en begroette hem met een warme glimlach.

Phoenix hoefde niet te vragen wat hij wilde drinken, in plaats daarvan schonk hij wat sterks in. Naast elkaar zakten ze op de bank neer. Een tijdje spraken ze met elkaar. Over simpele dingen. Rhys – de

vicepresident van de Nachtwolven – die niet te genieten was geweest omdat er onverklaarbare krassen op de lak van zijn Harley waren verschenen. De lange rit die Phoenix drie dagen geleden naar een andere chapter had gemaakt om het clubhuis beter te beveiligen.

Toch duurde het niet lang voordat ze stilletjes tegen elkaar leunden en Raine gedachteloos patronen over de binnenkant van Phoenix' arm trok.

De Nachtwolf kwam overeind. 'Kom, we gaan slapen.'

Er klonk gegriinnik van de andere kant van de bank. 'Is dat het soort slapen waarbij ik beter een muziekje kan opzetten vanwege de hoge kreunfrequentie?'

Phoenix schopte tegen haar voet. 'Beter muziek vind je toch niet.'

Ze grijnste. 'Touché. Ik voel me er alleen wel eenzaam door.'

'Nee, je mag niet meedoen. Speel hier maar met jezelf.'

Raine moest lachen; de vriendschap tussen de twee bleef leuk. Hij kwam overeind en legde zijn handen op Phoenix' heupen terwijl hij hem zachtjes achteruit dwong, richting de slaapkamer. 'Je hoort het, Skye. Mijn vriend wil me helemaal voor zichzelf.'

'Uhu. Daarom ben je ook mijn vriend.'

Zijn afscheid aan Skye bestond uit een knipoog, daarna stommelden de twee mannen Phoenix' kamer binnen. Al zoenend kleedden ze elkaar uit tot op hun boxer. Een zucht van gemis rolde over zijn lippen toen hun bovenlichamen tegen elkaar aan smolten. Hun lippen vonden elkaar, hun tongen haalden de gemiste tijd in terwijl hun handen ieder stukje huid weer opeisten.

Zwaar ademend lagen ze naast elkaar. Ze waren niet echt verdergegaan dan de vorige keer, hoewel Raine deze keer achter zijn vriend had gezeten terwijl hij hem aftrok. Hij wist dat Phoenix moeite had met het idee om bottom te zijn, en Raine had hem hiermee een beetje aan het idee willen laten wennen. Als hij het überhaupt nooit zou willen, kon Raine zich daar ook wel overheen zetten, al had hij het gevoel dat er iets diepers speelde dan dat het hem gewoon niet prettig leek.

Phoenix sloeg zijn ogen naar hem op. Er lag weer schaamte in zijn blik.

Raine liet zijn hand over Phoenix' heup glijden. 'Ik fantaseer er soms over. Dat we seks hebben. Dat jij mij neemt. Vind je dat een afknapper?'

'Nee,' antwoordde hij zacht.

'Maakt het me minder man?'

Phoenix slikte. 'Niets maakt jou minder man.'

'Voor jou geldt hetzelfde. Je mag over zulke dingen fantaseren. Je mag het lekker vinden. Ik weet niet waar die schaamte vandaan komt, maar ik heb het niet. En als ik het niet heb, hoef jij het ook niet te hebben.' Hij leunde naar Phoenix toe, kuste zijn lippen en keek hem daarna weer aan. 'Het gaat niemand iets aan wat wij met elkaar doen. Niemand zal het ooit weten ook. Het gaat om wat wij lekker vinden, wat ons opwindt, waar wij ons fijn bij voelen.'

'Het is gewoon... Mijn pa...' Phoenix wendde zijn gezicht af.

Raine wist niet zo goed of hij moest doorvragen en wachtte af, maar Phoenix zei verder niets. 'Is je pa homofoob?'

'We hadden zo'n stel in de buurt wonen. Manwijven, noemde hij ze. Hij zou ervan gruwen als hij wist dat ik hier met jou lag. Hij vond altijd al dat ik een mietje was. Door m'n paniekaanvallen. Zei altijd dat ik me eens moest vermennen, een echte vent moest zijn. Nou – dit vindt hij niet echt mannelijk gedrag.' Er kwam een bitter lachje over zijn lippen.

‘En zulke gedachten, dat ik geen echte man ben, dat ik een teleurstelling ben... die blijven door m’n hoofd gaan.’

Nou, dat was nogal een cockblock. Hij had wel gemerkt dat Phoenix naar zijn grenzen zocht, maar niet dat hij zo’n soort innerlijke strijd voerde. ‘Spreek je hem vaak?’

‘Al jaren niet meer.’ Phoenix keek hem van opzij aan. ‘Ik ging bij de club omdat ik mezelf wilde bewijzen. Dat ik wel een echte kerel was. Maar daarmee ging ik wel het criminele pad op en dat was wéér een teleurstelling voor hem. En ik voelde me op m’n plek hier. Ik wilde het niet weer opgeven voor hem. Ik wilde niet dat zijn goedkeuring het enige was wat belangrijk voor me was. Ik wilde m’n eigen ding doen.’

‘En zo kwam je aan je naam? Phoenix? De feniks die uit zijn as herboren wordt?’ Zijn mondhoek krulde omhoog.

Phoenix knikte. ‘Ja. Tijdens m’n prospectperiode was het steeds een strijd of ik door wilde gaan of niet. Uiteindelijk hielp Mouse me om voor mezelf te kiezen en omdat ik met een schone lei wilde beginnen, besloot ik dat Phoenix mijn nickname werd.’

‘En je pa? Hoe reageerde die op je nieuwe naam?’

‘Ik heb hem daarna niet meer gesproken. Heb er ook geen behoefte meer aan. En toch... zijn stem zit nog steeds in mijn hoofd. Ik haat het.’ Hij boog zijn hoofd en liet zijn handen eroverheen glijden.

Raine vroeg zich af hoe het met zijn moeder zat, maar vond dit niet het juiste moment om daarnaar te vragen. Als die in beeld was geweest, had hij dat wel geweten. ‘Het is niet gek. Als je zo lang zulke dingen hebt gehoord... Ik moet je gewoon maar heel vaak het tegenovergestelde vertellen. Dat ik het heerlijk vind als je handen over mijn huid glijden.’ Hij drukte een kus tegen zijn schouder. ‘Dat er een vuur in me raast als ik je lippen op de mijne voel.’ En nog een kus, iets hoger. ‘Dat er een soort onverzadigbare honger is, al die uren dat ik niet bij je kan zijn.’ Hij

trok Phoenix in zijn armen, kuste hem. ‘Ik heb geen ogenblik spijt van ons gehad. Het voelt alsof al mijn voorgaande relaties een lachertje zijn. Ik heb dit nog nooit voor iemand gevoeld. En ik denk zelfs – ik denk dat ik van je hou, Phoenix. En reken maar dat ik nog steeds een bad ass biker ben.’

Phoenix verstrengelde hun vingers en grinnikte. ‘Ik hou ook van jou. Al sinds het moment dat je me die Rubik’s Cube gaf.’

Raine glimlachte terug en streek langs Phoenix’ duim. ‘Ik vind het heel erg wat mijn zusje overkomen is. Maar het heeft me wel iets heel moois gegeven, en dat ben jij. Je bent als een lichtje in een wereld die donker was. Je maakt me gelukkig terwijl ik dacht dat nooit meer te kunnen zijn.’

Hij hoorde Phoenix slikken: de blik in zijn ogen was fragiel, zijn glimlach trillend.

Zijn puurheid was zo mooi.

‘Ik weet het zeker,’ fluisterde hij. ‘Ik hou van je.’

Hij leunde weer naar zijn vriend toe, kuste hem teder. Hij proefde zout, al was hij er niet zeker van wiens tranen hij proefde. Hij voelde niets langs zijn wangen kriebelen en toch was het alsof ze beiden huilden. Van geluk – geluk dat ze nooit verwacht hadden te vinden en zeker niet met elkaar.

Het was een trillende telefoon die Raine wekte. Het was nog donker buiten, wat hem meteen alarmeerde. Hij ging rechtop zitten, waardoor Phoenix’ arm van zijn buik gleed en op zijn middel bleef liggen. De man snurkte ongestoord verder. Raine zag dat het toestel aan Phoenix’ kant

van het bed oplichtte en hij schudde zijn vriend aan zijn schouder. ‘Je wordt gebeld.’

Iets wat tussen een kreun en een grom zat, verliet Phoenix’ lippen. Hij tastte naar het vibrerende toestel.

‘De club?’ vroeg Raine.

‘Ja,’ mompelde hij.

Raine knikte, stapte uit bed en verliet de kamer zodat Phoenix kon bellen zonder dat hij bang hoefde te zijn dat zijn vriend iets opving.

De klok gaf half zeven aan. Vanwege het ontbreken van gordijnen zag hij dat het al duidelijk licht aan het worden was. Hij liep naar de keuken om een glas water te pakken en leunde tegen het aanrecht aan terwijl hij wachtte tot Phoenix zijn gesprek had afgerond.

Dat duurde niet heel lang. Een paar minuten later kwam Phoenix de woonkamer in.

‘Je moet gaan?’ giste Raine.

‘Ja,’ verzuchtte Phoenix.

‘Iets ernstigs?’

Phoenix schudde zijn hoofd. ‘Nee... Ik denk het niet.’ Hij leek te aarzelen.

Raine sloeg een arm om zijn middel, trok hem tegen zich aan en kustte hem kort. ‘Meer hoef ik niet te weten. Ga je aankleden, dan maak ik een snel ontbijt voor je.’

Phoenix’ handen streken langs zijn zijden op en neer. ‘Thanks.’

Terwijl Phoenix terugkeerde naar zijn slaapkamer, schonk Raine twee glazen melk in en maakte toast. Hoewel hij hier nog maar een paar keer had geslapen, wist hij zijn weg aardig in de keuken te vinden, waardoor zijn vriend meteen aan tafel kon schuiven toen hij zich aangekleed had.

Een ontbijt klaarmaken was zo iets simpels... en toch zette het hem aan het denken. Zou hij ooit een huis met zijn vriend kunnen delen? Waarschijnlijk hield dat in dat ze zich dan uit hun clubs hadden teruggetrokken. Een stap waar hij liever niet over nadacht. Niet alleen omdat hij het moeilijk vond om zich een leven zonder de club voor te stellen, ook omdat hij betwijfelde of de club hem ooit zou laten gaan als ze wisten dat een Nachtwolf de reden van zijn vertrek was.

Raine probeerde de gedachte van zich af te schuiven. Nu was dat nog niet aan de orde. Hij wilde genieten van het moment, van afgelopen nacht, van naast zijn vriend wakker worden en ontbijt voor hem maken.

Phoenix zakte naast hem op een stoel neer en begon te eten. Veel zeiden ze niet tegen elkaar, al hoefde dat ook niet. Hij was nog moe en de gedachten van zijn vriend werden door het telefoontje in beslag genomen.

‘Ik ruim het wel op,’ zei hij toen Phoenix aanstalten maakte om zijn spullen naar het aanrecht te brengen. ‘Ga jij maar.’

Phoenix aarzelde, toen knikte hij, gaf hem een kus en begon zijn laarzen aan te trekken. Raine pakte hun ontbijtspullen en bracht ze naar de keuken. Hij was net bezig om alles in de vaatwasser te zetten toen Phoenix’ armen om hem heen gleden en hij Raine in zijn nek kuste.

‘Ik kan wel wennen aan een vriend die halfnaakt in de keuken staat.’

Grinnikend draaide Raine zich om. ‘Zal ik eens zien of je huisgenoot dat ook een goed idee vindt?’

‘Nou, daar weet ik het antwoord al op.’ Phoenix grijnsde, liet zijn handen even over Raines bovenlijf dwalen en zuchtte toen zacht. Met zijn kin rustte hij op Raines schouder. ‘Ik haat het dat ik nu alweer weg moet.’

‘Duty calls,’ antwoordde Raine luchtig. Hij gaf Phoenix een duwtje en stak plagerig zijn tong uit. ‘Wees nou maar een brave Nachtwolf.’

Phoenix rolde met zijn ogen, al sierde een grijns zijn gezicht. Hij drukte nog een kus tegen Raines mond, daarna draaide hij zich om, greep zijn spullen en liep naar de voordeur.

Raine zwaaide door het keukenraam naar zijn vriend en nam zich voor om zelf nog een halfuur te wachten voor hij de straat op ging.

In Phoenix' kast zocht hij naar een handdoek, een shirt en een schone boxer. Hij was hier in een opwelling naartoe gereden en had niets meegenomen, maar erg fris roken zijn kleren niet na de lange werkdag van gisteren.

Nadat hij een douche had genomen, maakte hij zich klaar om weg te gaan. Skye had zich nog niet laten zien, die hoefde deze ochtend waarschijnlijk niet te werken. Buiten stopte hij zijn kutte in het bagagevak; hij wilde binnen Warringfield niets uitlokken.

Pas toen hij buiten het stadje was, hield hij even stil op een zijweggetje om het ding aan te doen – hij voelde zich toch naakt zonder. Hij sloeg zijn handen weer om het stuur en gaf gas.

Zijn schouders verstijfden toen hij in de verte twee motoren aan zag komen. Niemand had reden om hem wat aan te doen – en toch zou het niet bepaald de eerste keer zijn. De twee voertuigen raceten op hem af en hij nam zich voor om oogcontact te vermijden wanneer hij hen zou passeren.

Zo ver kwam het niet.

Plotseling schoot er een zwart busje uit een zijweggetje, dat op vol gas vooruitschoot en de twee mannen ramde.

Raine vloekte; zijn hart ging wild tekeer. Het busje ging er zonder naar de twee motorrijders om te kijken vandoor. Hij werd misselijk toen hij het bloed op het asfalt zag, net als enkele stukken van de motor. Verderop in de berm lagen twee mannen. Een van de motoren had een boom geraakt, de bestuurder lag er levenloos naast in een plas bloed.

Het wolvenembleem dat op zijn rug prijkte, vertelde Raine dat het Nachtwolven waren.

Raine twijfelde, hij wist niet hoe de twee op hem zouden reageren. Maar dit waren Phoenix' broeders. Als hij het vertikte om hen te helpen, zou hij zijn vriend nooit meer in de ogen kunnen kijken. Zeker niet als er een omkwam. Hij stak de weg over, sprong van zijn motor en holde naar beneden.

Oh fuck – dit was slecht. Heel slecht.

De man die niet tegen een boom gecrasht was, deed niets. Was hij ook bewusteloos – of dood? Hij lag half onder zijn motor, zag Raine. Hij holde eerst naar degene naast de boom. Bloed – zoveel bloed... Hij moest een ambulance bellen. Hij tastte in zijn zak naar zijn mobiel.

Achter hem klonk een bovenmenselijke grauw en de motor verschoof iets. Raine draaide zich in een reflex om zodat hij de ander kon helpen de Harley van hem af te tillen. Voor hij zijn handen ook maar ergens naartoe kon uitstrekken, trok de Nachtwolf een pistool en schoot.

Een explosie van pijn trok door zijn buik; het voelde alsof hij uiteen werd gereten. Schreeuwend stapte Raine naar achteren, vol ongeloof tastte hij met bevende handen naar het bloed dat uit de buikwond opwelde.

Hij struikelde over een boomwortel, viel languit op de grond. De pijn was gruwelijk, toch dwong hij zich op zijn knieën, kwam weer overeind en strompelde naar de motor. Hij moest weg – weg voordat die klootzak nog een kogel loste.

Het was slechts een paar stappen naar zijn motor, maar het voelde alsof hij een marathon liep. Hij hijgde, jammerde door de pijn. Zijn vingers klauwden in zijn zadel toen hij zijn Harley bereikte. Voor hij zich erop kon hijsen, zakte hij door zijn benen en viel op de grond.

Vaag hoorde hij stemmen, maar zijn wereld werd donker en hij kon zijn ogen niet meer openhouden.

Phoenix had een onbestemd gevoel in zijn maag. Drie van zijn broeders waren er net op uitgegaan om Hammer en Texx tegemoet te rijden, die een andere chapter bij een klus hadden ondersteund. Vanochtend hadden ze gebeld dat ze het gevoel hadden dat iemand hen achtervolgde. Na een minuut of tien ging Thaddeus' telefoon af.

Phoenix' blik schoot naar zijn broeder toen die het toestel tegen zijn oor drukte. 'Ja?'

Het was even stil, toen vloekte Thaddeus.

Phoenix kromp ineem. 'Wat is er?' vroeg hij voor zijn vriend opgehangen had.

'Hammer en Texx zijn met een ambulance naar het ziekenhuis gebracht. Omstanders weten niet precies wat er gebeurd is, maar Texx was niet meer aanspreekbaar.' Thaddeus klonk bezorgd. 'Hij is tegen een boom geklapt.'

Vloekend wreef Phoenix in zijn gezicht. Wat een nachtmerrie. 'Gaan we naar het ziekenhuis?'

Thaddeus knikte grimmig. 'De andere drie zijn er al naartoe.'

Phoenix trok zijn sleutels uit zijn zak en ging samen met de achtergebleven Nachtwolven naar het ziekenhuis. Daar ijsbeerden ze in de wachtkamer terwijl ze op nieuws wachtten over hun broeders.

Na een halfuur mochten ze bij Hammer, die zijn been op drie plaatsen had gebroken. Stilletjes luisterde Phoenix vanaf de zijkant van de kamer naar Ace – zijn president.

'Wat is er gebeurd?'